

memorija: strah

katica čulavkova

kada pokušavaju da mi objasne
šta je prethodilo snu
dugo se zagledaju u sebe
tamo gde je sve ja-sno
iz škrga im polazi krv
osnovna boja Zemlje
da ne izdaju tajnu ćutanja
da izgube volju da se vrata
u svoje prirodno stanje
da izmene predstavu
ne samo o svetu nego i sebi
jer je sve prirodno bivše

u meni
prag osećajnosti odstupa
pod skerletnim plamenom
onog što je trebalo da se izgovori
a sagorelo je pod pupkom.

afazija govora postaje sveobuhvatna
a mrtva tišina ili, drugim rečima
smrt, nadohvat.

Možda me pamćenje namerno laže
nije isto da se doživi i da se ispriča
možda je san jačamorgana
i sanjač

možda oni što me pozvaše
more da im vratim
makar rečju
i nisu više ribe
možda su ostaci nekog davno završenog lova
ili orgije koja predstoji
među pučinama ovog sobom zavedenog sveta

kako je da je
ja i nadalje vreme merim snom
prepoznajem ih u nečem sasvim ličnom
i odvikavam se
od života.

POŠTANSKO SANDUČE: VARIJANTA

Poštansko sanduče se preuređuje
na licu mesta
u red pred kapijama
u predsoblje dana
u ruku koledarsku

u poslednje vreme
jedno je od mnogih
pod brojem i ključem.

Pošanski sandučići imaju
svoje simbole, individualne
kao sni. Ja umem
da tumačim tuđe znake.
Za sve treba iskustvo.
Preobraženije.

Ni pred poštanskim sandučetom nisam
sasvim otvorena. Sve ima svoje.
Ne zaboravljam da ono ima prednost
nad pismima na moju adresu.
Nad njihovom mladošću. Ako mu treba.

Kada mu prilazim otvaram četvore oči
iz raznih razloga
koža nam se oboma ježi:
možda ima tajno dno
možda ću jednoga dana primiti
preporučeno, hitno i hotimično
čoveka
a na njemu velikim slovima

Pazi, lomljivo!!!

S makedonskog preveo:
Radimir Dabetić

Nenadano se smrači.
Pade žedna kiša.
Moja torba ostavljena na ulici
iskisnu kao unutrašnji teret
koji je toliko mokar
da je to već njegova differentia specifica
toliko mokar od muke
jer predosećam usplamtelast
svega živog u sebi i nadam se još.
Malo je da se kaže epski.

Ova kiša nije iz onih vremena
sve kiše dolaze iz daleka
ali ova poizdalje
razmišljam i nikako ne nađem strehu
da zaštitim ono što mogu
barem ono što nemam.

Kada se ponovo sakupismo
umesto da podemo
otkrismo defekta na kolima
trebalo je vremena da se odstrani

sestra reče gladni ste večerajte
ne ide se na put gladan
ne dolazi u obzir rekoh

očaj me hvata od stalnog jela
kada treba da putujemo preživamo
kada treba da putujemo.

Sestra se u međuvremenu posvetila
volšebnom odgajivanju rastiinja
gledaše u njemu imamo li budućnost ili ne
moji se neveni razviše raskošno
i sada su mi pred očima otvoreni kao zore
ti čes najviše obradovati mamu i tatu
svojom sudbinom, reče ona
mami se povrati nada
nasmehi joj se za sve
tata se probudio iz sna koji nam nije ispričao
i pošao na izvor
ja ni u šta nisam verovala iako se i sada
uznemirujem od pomisli na nju

barem noć da ne ispustim
dan izgleda nije dovoljan
da se stigne na pravo mesto
rekoh i osetih
– imam posla sa simbolima
iz dana u dan strah je sve ostrvljeniji
ako se ne prestrašim neću zapamtiti
šta se dogodilo
strah je vreme
dok napipavam po mraku
da li je od mene nešto ostalo
mrda pod prstima nadignut
i preporen.

RIBE, SA ONE STRANE

Kada ih sanjam
iz mora proterane
bez zamene za izgubljeno
izbezumljene zbog promene
i rano presovane

kada čitam pažljivo
njihov ritmički skelet
taj savršeni sonet o putevima
koji se sami od sebe računaju
i dele se

DUPLI KLJUČ

Zaključaj i ne puštaj me
ni unutra ni napolje.
Vežbaj uporno.
Zameni ga. Izgubi ga.
Češće.
Što zaludnije.
I onako je
sa svih strana ključaonice
scena ista, a

onaj koji nije sasvim nestao
budi se i tamo gde je odsutan
podstiče u zanosu jeres
– plodno mrestilište slobode
i zna: život nije jedan.

Ključ ima opsećni mizanscen.
Samo on može da miluje skladno
vulvu vrata
taj topli prolaz između
unutrašnjeg i spoljašnjeg vidika.
Horizonti da nadzire
kroz lažnotamni procep
nasamo.

Čitaj u sebi.
Čitaj sa nečim što je više nego ti.

Podvlači psihotoponime
fluorescentno i sa pauzama
uzmi bris duše, njen višak
uzmi, molim te,
ključ i odloži ga za lošija vremena.

Razvlasti ga.
Izdrži ovo zasrknuto gutanje
falusa smisla
sklisko osvajanje beskraja
u ovom deliću vremena u kojem se
smrt leči od kompleksa niže vrednosti
i dokazuje se preko jezička živih

i kada zatvara
i kada otvara.

MEMORIJA: STRAH

Iz dana u dan sve više strepim:
ovde sam, a po ko zna koji put sanjam
da nikada neću biti.
Noćas se spremih i čekah.
Trebalo je da pođemo oko 7 č.
I bilo bi tako da svi ne dođoše gladni.
Napravismo obilan doručak.
Odojčad, narove i ribe,
smokve, vino i rakiju.
Zatim se ljudi razidoše,
– svako je po nešto zaboravio.